

det maa da være Sagsøgerens Sag at udvirke en Bestemmelse af Retten, hvorved Sagens Incamination udsættes efter Forligsmæglingens Slutning. Om det i denne Henseende Stedfundne maa der naturligvis ske Tilførsel til Retzprotokollen, hvorved Modparten tillige faar den fornødne Underretning om, at Sagen er udsat til Incamination den følgende Retisdag, paa hvilken han altsaa maa sørge for at møde, dersom han ikke vil anses som udebleven og udsætte sig for at dømmes efter D. L. 1. 4. 30.

ad § 4.

Det bliver efter den gjældende Ret nøie at paase, at der ikke under Sagen paafjendes Noget, som ikke har været Gjenstand for Forligsmægling. Som en Følge heraf maa der ikke under Sagen fremsføres Søgsmåalsgrunde, som efter Forligsflagens Indhold ikke kunne antages at have været gjort gjældende under Forligsmæglingen, ei heller maa der under Sagen fremsættes nye Paastande eller foretages nogen Udvidelse af Paastandene end ikke med Hensyn til Renter eller andre Afkastforier udover, hvad der indeholdes i Forligsflagen. I al Fald maa det iagttages at udtage Kontinuationsklage og lade foretage ny Forligsmægling i Genhold til den, hver Gang nye Søgsmåalsgrunde eller Paastande agtes fremsatte under Sagen. En saadan Fordring paa Overensstemmelse mellem Forligsflagens Indhold paa den ene Side og Stævningen, Paastandene eller iøvrigt den under Sagen brugte Procedure paa den anden Side gaar vistnok videre end Forligslovgivningens Diemed kræver og har givet Anledning til megen unyttig og urimelig Formalitetsprocedure samt i mange Tilfælde til totale eller partielle Afvisninger, der ikke fordres af Hensyn til Forligsmæglingens virkelige Interesse, ligesom det vistnok maa erkjendes, at Udtagelsen af Kontinuationsklage og ny Mægling i Genhold til den i de fleste Tilfælde ere rene Former uden reel Nytte i Henseende til mindelig Forenings Opnaaelse. Dette synes ogsaa at være anerkjendt i Lyendeloven af 10de Mai 1854 § 74, hvor det, uagtet denne Lov ikke kan antages at lægge mindre Vægt paa at tilvejebringe en virksom Forligsmægling i Lyendefager end Lovgivningen i Almindelighed gjør, bestemmes „Dog kan, naar Forlig virkelig har været prøvet mellem Parterne, den almindelige Regel, at Intet bør paafjendes ved Retten, medmindre det først har været gjort til Gjenstand for Forligsmægling, ikke her gjøres gjældende, hverken med Hensyn til Omfanget af det, der derefter paatales ved Retten, eller til de Paastande, der ved denne nedlægges. I Overensstemmelse hermed er ogsaa, under samme Forudsætning, Kontraflage til Forligsprøven usædvanlig, for ved Retten at kunne reise Kontrafjægsmaal“. Denne nyttige og til Udbydelsen af usædvanlig Formalitetsvigtigheder henfigtsmæssige Bestemmelse er der vistnok al

Grund til at udvide udover Lyendelovens snævre Grændser og gjøre til almindelig Regel. Man kan gaa ud fra, at naar der overhovedet har været prøvet Forlig mellem Parterne i Anledning af Sagen, maa det formodes, at der ved Forligskommissionen har fundet en saa omfattende og tilstrækkelig Forhandling af Parternes Mellemværende Sted, som der efter Omstændighederne behøves. Ganske vist kan det tænkes, at Sagsøgeren under Retssagen saa væsentlig forandrer sit hele Krav, navnlig i Henseende til Paastanden, at Udsigten til Forligs Opnaaelse med Fjætte kan siges at være en anden og større, end da Sagen forelaa til Forligsmægling. Men det vil være Undtagelse, ikke Regel. I Lovforslaget har man derfor ladet nærværende Paragraf lyde paa, at der i Reglen ikke skal tillægges Overensstemmelse imellem Forligsflagen paa den ene Side og Stævningen, Paastandene eller iøvrigt den under Sagen brugte Procedure paa den anden Side nogen Betydning, naar der har været mæglet Forlig mellem Parterne forinden Sagens Begyndelse. Kun hvor der er særlig Grund til at antage, at den stedfundne Forligsmægling nøie har været bunden og indskrænket til det i Forligsflagens Indholdte, og at de under Sagen fremkomne Paastande og Søgsmåalsgrunde virkelig i Forhold til Forligsprøven stille sig som noget nyt, saa at den foretagne frugtesløse Mægling ikke kan siges at være noget Bevis for, at Forlig ei lader sig tilvejebringe, som Sagen nu foreligger, stilles Forholdet sig anderledes. I saadanne Tilfælde vil der isølge Lovforslaget vel ikke blive Spørgsmaal om total eller partiel Afvisning — saaledes som efter de hidtil gjældende Regler —, men Dommeren kan udsætte Sagen (jfr. Lovforslagets § 7) til fornøyt Forligsmægling og derved give Sagsøgeren Leilighed til at afhjælpe Manglen. Kun hvis Sagsøgeren undlader at følge Rettens Anvisning og at benytte Udsættelsen til at lade Forligsmægling foretage, bliver der Spørgsmaal om total eller partiel Afvisning. Derimod kunne Omkostningerne ved den første unyttige Forligsmægling og Erstatning for Mødet ved samme paalægges Sagsøgeren, jfr. Lovforslagets § 9.

ad § 5.

Under vor isølge sin Natur og Bessaffenhed langsomme Procesmaade er der al Opfordring til at drage Omfjægsfor, at Forligsmæglingen ikke medfører større Forhaling af Sagen, end høist fornødent. Ligesom denne Betragtning har foranlediget flere andre Bestemmelser i nærværende Lovforslag, saafom §§ 2, 3 og tildels 4, forsaavidt som denne sidste Paragraf affafler uden almindelig Brug af Kontinuationsklage og ny Mægling efter den, saaledes er Lovforslagets § 5 ogsaa nedskrevet i samme Diemed.

Forordningen af 10de Juli 1795 § 45 bestemmer, at de Sager, som indkomme for Forligs-